

var begyndt at tale om, nemlig „Kvindernes Blad“s Behandling af Kvindesagen. Men nu, da vi er færdig med den Sag, er jeg umaadelig villig til at tage den Sag op til Diskussion, som Fru Salicath har foreslaaet, nemlig hvorvidt D. K. S.s Arbejdsmaade er ensidig, og hvad der i saa Fald bør gøres derimod. Dog: den første Betingelse for, at der kan komme en frugtbringende Diskussion i Gang — og en saadan vilde være udmærket, lad os faa vore Fejl at se, saa at vi kan rette dem — er, at den, der rejser Diskussionen, giver et fornødt Grundlag for denne ved at paapege, hvor og hvornaar D. K. S. har været ensidig, thi det blotte Ord Ensighed giver ikke nogen Oplysning om, hvad det er, Fru S. sigter til.

Det samme gælder Fru S.'s Udtalelse om mig, at jeg i den omtalte Artikel har gjort mig til Talsmand for denne Ensighed. Jeg vil meget nødig være ensidig og kan ikke med min bedste Villie se, at jeg i hin Artikel har udtalt noget, der kunde kaldes ensidigt, men saa længe Fru S. til Trods for min Opfordring, der fremkom for Fruens sidste Svar, ikke nærmere har paavist denne min Ensighed, tager jeg mig denne Udtalelse let.

Til Fru *Karen Hessels* lille Bemærkning vil jeg sige, at det ikke paa nogen Maade kan bestrides, at vor Grundlovs Paragraf 84 anerkender Retten til Brød for enhver, der ikke er i Stand til selv at erhverve det.

Paragrafen lyder: Den, der ikke selv kan ernære sig og Sine, og hvis Forsørgelse ikke paaligger nogen Anden, er *berettiget*¹⁾ til at erholde Hjælp af det Offentlige, dog mod at underkaste sig de Forpligtelser, som Lovene herom paabyde.²⁾

Her staar altsaa tydeligt, at det er enhver *Ret* at faa offentlig Hjælp, hvis han behøver det. En ganske anden Sag er det, at man ikke synes om de Betingelser, der følger med; det er et overordentligt vanskeligt Spørgsmaal at afgøre, om der burde knyttes Betingelser hertil og hvilke, det er bl. a. behandlet statsvidenskabeligt af mange lærde Mænd, men det vedkommer slet ikke det foreliggende Spørgsmaal: om „Retten til Brød“ er aner-

kendt i Danmark eller ej, hvilket maa besvares med et Ja. At en Mand mister sin Valgret naar han har faaet Fattighjælp, er da ikke det samme som, at han ikke har *Ret* til den Hjælp? At en Mand hellere vil sulte, end miste sin Valgret, er meget smukt og ideelt af ham, men han har da ligesuldt sin Ret til faa Hjælp, selv om han af private Grunde ikke ønsker at *benytte* sig af denne sin Ret. Kan nogen virkelig bestride dette?

Jeg er ligesaa lidt som Fru Hessel fornøjet med de Følger, som Nydelsen af Fattighjælp drager med sig for de paagældende, særligt ikke med Følgerne for Kvindernes Vedkommende. Saalænge nemlig Kvinderne ikke har fuldstændig samme Adgang til Erhverv som Mændene, kan Samfundet ikke forlange, at en Kvinde skal kunne klare sig lige saa godt som en Mand i den økonomiske Kamp; der burde derfor saalænge ikke være knyttet Betingelser til Fattighjælp til en Kvinde, hvad enten man nu syntes det var rigtigt eller ej for en Mands Vedkommende.

Ragna Schou.

Piger

i

Det danske Selskabs Skole.

Det danske Selskabs Skole paa Forchhammersvej, hvis Forstander Dr. *Starcke* er, har besluttet efter Sommerferien ogsaa at optage Piger. Det er glædeligt, ikke blot fordi det er det eneste sunde og naturlige, at Drengene og Piger opdrages sammen, men ogsaa fordi det netop er denne vor mest moderne Skole, der bliver aabnet for Smaapiger. De vil have godt af den hygiejniske Opdragelse til legemlig Sundhed og Harmoni, som Skolen lægger saa megen Vægt paa, af Gymnastik og Styrtebad daglig, Sport og Sløjd. Sammen med de korte Lektioner og Friheden for Hjemmelektier i alle Underklasserne vil det antagelig give en noget større Modstandsdygtighed i Overgangs-aarene. Dernæst er der selve Skolearbejdets Art. Dr. *Starcke* har konsekvent brudt med den blotte Udenadslæren. Den falder ikke Pigebørn svær, — i Reglen er de ogsaa flinkere end Drengene, — men den udvikler ikke deres Aand. Vigtigere end Overførelsen af en vis Kundskabsmasse er i Virkeligheden Tilegnelses Art. Dr. *Starcke* vil, at denne ikke blot skal tilstræbe visse ydre Examinatsresultater, men grundlægge frugtbare Arbejdsvaner, opøve lagtagelsesevnen og den selvstændige Tænkning

¹⁾ Udhævet af mig.

²⁾ § 85 hedder: De Børn, hvis Forældre ikke have Evne til at sørge for deres Oplærelse, ville erholde fri Undervisning i Almueskolen. Denne § omhandler altsaa — som Fru Karen Hessel skrev — Undervisningen og ikke Brødet, men jeg tog denne med, fordi jeg syntes de to hørte sammen som omhandlende de Rettigheder, som de ganske ubemidlede har over for det offentlige.